TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2007. gada 26. aprīlī *

Lieta C-392/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar EKL 234. pantu, ko *Symvoulio tis Epikrateias* (Augstākā administratīvā tiesa, Grieķija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 30. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 31. oktobrī, tiesvedībā

Georgios Alevizos

pret

Ypourgos Oikonomikon.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

* Tiesvedības valoda — grieķu.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 14. decembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Alevizosa [*Alevizos*] vārdā — P. Damuli [*P. Damouli*], *dikigoros*,

— Grieķijas valdības vārdā — M. Apesoss [*M. Apessos*], I. Bakopuls [*I. Bakopoulos*] un K. Boskovits [*K. Boskovits*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*], pārstāvis,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2007. gada 25. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 6. pantu Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvā 83/183/EEK par atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no dalībvalsts (OV L 105, 64. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1989. gada 23. novembra Direktīvu 89/604/EEK (OV L 348, 28. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 83/183").

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp Alevizosu un *Ypourgos Oikonomikon* (finanšu ministrs) par akcīzes nodokļiem un īpašu papildu nodokli reģistrācijai (turpmāk tekstā — "īpašais reģistrācijas nodoklis"), ar kuriem viņš tika aplikts, galīgi no Itālijas ievedot Grieķijā personīgai lietošanai paredzētu automašīnu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

Direktīva 83/183

3 Direktīvas 83/183 pirmais un otrais apsvērums ir šādi:

"tā kā, lai dalībvalstu iedzīvotāji noteiktāk apzinātos Eiropas Kopienas pastāvēšanu, būtu jāturpina pasākumi privātpersonu labā, lai Kopienā radītu vietējam tirgum analogus apstākļus;

tā kā jo īpaši nodokļu šķēršļi privātpersonu personīgo lietu ievešanai dalībvalstī no citas dalībvalsts var traucēt personu brīvu pārvietošanos Kopienā; tā kā tādēļ šie šķēršļi, cik vien iespējams, būtu jānovērš, ieviešot atbrīvojumus no nodokļiem."

4 Saskaņā ar Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktu, ievērojot šajā direktīvā minētos noteikumus un tajā minētajos gadījumos, "dalībvalstis piešķir atbrīvojumu no apgrozījuma nodokļiem, akcīzes nodokļiem un citiem patēriņa nodokļiem, kurus parasti piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no citas dalībvalsts".

5 Šīs pašas direktīvas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva neattiecas uz īpašiem un/vai periodiskiem nodokļiem, kas saistīti ar šo lietu izmantošanu valstī, piemēram, uz nodokļiem par automašīnas reģistrāciju, ceļu nodokļiem un samaksu par televīziju."

6 Direktīvas 83/183 2. pantā ir paredzēts:

"1. Šajā direktīvā par "personīgajām lietām" uzskata lietas, ko attiecīgās personas izmanto personīgām vajadzībām vai savas mājsaimniecības vajadzībām. Šo lietu veids vai daudzums nedrīkst liecināt par kādiem komerciāliem nolūkiem un nedrīkst būt paredzēts saimnieciskai darbībai Direktīvas 77/388/EEK 4. panta nozīmē [..].

2. Atbrīvojumu, kas paredzēts 1. pantā, piešķir personīgajām lietām:

[..]

b) ko attiecīgā persona ir izmantojusi pirms dzīvesvietas maiņas vai pirms otrās dzīvesvietas iekārtošanas. Dalībvalstis var pieprasīt, lai motorizētos sauszemes transportlīdzekļus (to skaitā arī piekabes), autopiekabes, pārvietojamās mājas, izprieccelojumu kuģus un tūrisma lidmašīnas attiecīgā persona būtu izmantojusi vismaz sešus mēnešus pirms dzīvesvietas maiņas.

[..]"

7 Jēdziens "pastāvīgā dzīvesvieta" Direktīvas 83/183 izpratnē ir definēts tās 6. panta 1. punktā ar nosaukumu "Vispārīgi noteikumi dzīvesvietas noteikšanai", un tas ir šāds:

"Šīs direktīvas piemērošanai "pastāvīga dzīvesvieta" nozīmē vietu, kur persona uzturas parasti, t.i., vismaz 185 dienas kalendārā gada laikā, privātu vai profesionālu saistību dēļ, vai gadījumā, ja personai nav profesionālu saistību, — privātu saistību dēļ, kas nosaka ciešu saikni ar vietu, kurā šī persona dzīvo.

Personai, kuras profesionālās un privātās saistības ir atšķirīgās vietās un kurai tādēļ pārmaiņus nākas uzturēties dažādās vietās, kas atrodas divās vai vairākās dalībvalstīs, par pastāvīgo dzīvesvietu uzskata to vietu, ar kuru tai ir privātas saistības, ar noteikumu, ka persona tur regulāri atgriežas. Šis pēdējais noteikums nav jāievēro, ja persona atrodas dalībvalstī noteiktu laiku, lai veiktu kādu uzdevumu. Mācības universitātē vai skolā neuzskata par pastāvīgās dzīvesvietas maiņu."

8 Saskaņā ar Direktīvas 83/183 7. panta 1. punkta a) apakšpunktu šīs direktīvas 1. pantā paredzēto atbrīvojumu piešķir personīgo lietu ievešanai, ko veic privātpersona, kas maina pastāvīgo dzīvesvietu.

Direktīva 92/12/EEK

9 Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīvas 92/12/EEK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību (OV L 76, 1. lpp.) trešais, ceturtais un divdesmitais apsvērums ir šādi:

"[tā kā] būtu jādefinē jēdziens "akcīzes preces"; tā kā Kopienas noteikumus var piemērot vienīgi tām precēm, kas par apliekamām ar akcīzes nodokli tiek uzskatītas visās dalībvalstīs; [..]

tā kā, lai nodrošinātu iekšējā tirgus izveidi un darbību, akcīzes nodokļa iekasēšanai visās dalībvalstīs būtu jābūt identai;

[..]

tā kā, atceļot principu par nodokļu uzlikšanu importam attiecībās starp dalībvalstīm, vairs nav piemērojami arī noteikumi par importa atbrīvošanu no nodokļiem un nodokļu atvieglojumiem; tā kā tāpēc šie noteikumi būtu jāatceļ un attiecīgajās direktīvās būtu jāizdara atbilstoši labojumi."

10 Direktīvas 92/12 mērķis saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu ir šāds: "šī direktīva nosaka režīmu precēm, kam uzliek akcīzes nodokli un citus netiešos nodokļus, kurus tieši vai netieši uzliek to patēriņam, izņemot pievienotās vērtības nodokli un Kopienas noteiktus nodokļus".

11 Direktīvas 92/12 3. panta 1. punktā ir noteikts šādi:

"Šo direktīvu Kopienas līmenī piemēro šādām precēm, kā tās definētas attiecīgās direktīvās:

— minerāleļļām,

— alkoholam un alkoholiskajiem dzērieniem,

— tabakas izstrādājumiem."

12 Saskaņā ar Direktīvas 92/12 23. panta 3. punktu:

"Noteikumi par akcīzes nodokli, kas ietverti šeit nosauktajās direktīvās, zaudē spēku no 1992. gada 31. decembra:

[..]

— Direktīva 83/183/EEK [..],

[..]."

Valsts tiesiskais regulējums

13 Direktīva 83/183 Grieķijas tiesībās ir transponēta ar finanšu ministra 1985. gada 8. marta Rīkojumu D.264/23 (*FEK B'* 139/18.3.1985). Šo rīkojumu aizstāja finanšu ministra 1988. gada 1. marta Rīkojums D.245/11 (*FEK* B' 195/6.4.1988; turpmāk tekstā — "Rīkojums D.245/11").

14 Saskaņā ar tā 1. panta 1. punktu Rīkojums D.245/11 "nosaka gadījumus, kuros ir piemērojams atbrīvojums no muitas un citām nodevām attiecībā uz personīgajai lietošanai paredzētiem priekšmetiem, ko ieved privātpersonas".

15 Rīkojuma D.245/11 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts redakcijā, kura izriet no 15. panta Likumā 2187/1994 (*FEK A'* 16), kas savukārt tika pieņemts pēc Tiesas 1993. gada 2. augusta sprieduma lietā C-9/92 Komisija/Grieķija (*Recueil*, I-4467. lpp.), ietver pastāvīgās dzīvesvietas jēdziena definīciju, kas paredzēta Direktīvas 83/183 6. panta 1. punktā.

16 Rīkojuma D.245/11 3. panta 1. punktā ir paredzēts princips, ka muitas un citas nodevas nepiemēro personīgajām lietām, kuras ieved fiziskas personas, kas maina savu pastāvīgo dzīvesvietu no kādas citas valsts uz Grieķiju.

17 Rīkojuma D.245/11 8. nodaļā ietverts 25. pants, kura redakcija ir šāda:

"1. Atbrīvojumi, kas uzskaitīti šā rīkojuma 3. pantā, tiek piemēroti personīgajām lietām, ko ieved Grieķijas pilsoņi, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir Grieķijā, bet kuri

bijuši izceļojuši no Grieķijas, lai strādātu ārzemēs, kur viņi bijuši nodarbināti pakļautības kārtībā vai ne vairāk kā divus (2) secīgus gadus un pēc darba attiecību izbeigšanās atgriežas uz pastāvīgu dzīvi.

2. Pie iepriekšējā punktā minētajām personām pieder arī Grieķijas civildienesta ierēdņi (tostarp diplomāti), bruņoto spēku, drošības dienesta un ostas policijas virsnieki, apakšvirsnieki un kareivji, kuri, pildīdami dienestu, ir uzturējušies ārzemēs vairāk nekā divus (2) secīgus gadus un kuri, dienestam beidzoties, tiek pārcelti uz Grieķiju vai atgriežas tur pavisam."

18 Ar 6. panta 13. punktu Likumā 2459/1997 par nodokļu atbrīvojumu atcelšanu un citiem noteikumiem (*FEK A'* 17) it īpaši tika atcelts Rīkojuma D.245/11 25. pants "attiecībā uz ārvalstīs strādājošu Grieķijas pilsoņu personīgās lietošanas priekšmetiem, bet vienīgi attiecībā uz transportlīdzekļiem". Saskaņā ar šo noteikumu "pasažieru transportlīdzekļiem, kuri 1996. gada 31. decembrī piederēja iepriekš minētajām personām, šos transportlīdzekļus apliekot ar muitas maksājumiem, īpašo akcīzes nodokli, pamatojoties uz Likuma Nr. 1882/1990 grozītās versijas 37. pantā paredzēto koeficientu, aprēķina sešu (6) mēnešu laikā kopš šī likuma publicēšanas *Grieķijas Republikas Oficiālajā Vēstnesī*". Šī norma stājās spēkā 1997. gada 1. janvārī. Minētajā 6. panta 13. punktā paredzētais termiņš ar Likuma 2523/1997 (*FEK* A' 179) 32. panta 1. punktu tika pagarināts līdz 1997. gada 31. decembrim.

19 Direktīva 92/12 Grieķijas tiesībās tika transponēta ar Likumu 2127/1993 par naftas produktu, etilalkohola, alkoholisko dzērienu un tabakas izstrādājumu nodokļu režīma saskaņošanu ar Kopienu tiesībām un citiem noteikumiem (*FEK A'* 48).

20 Likuma 2127/1993 75. pantā paredzēts šādi:

"Motorizētie transportlīdzekļi un motocikli, kuri atbilst EEK līguma 9. un 10. panta nosacījumiem un kuri valsts teritorijā tiek iesūtīti vai ievesti no citām Kopienas dalībvalstīm, ir apliekami ar īpašu akcīzes nodokli ievestiem vai valsts teritorijā ražotiem transportlīdzekļiem."

21 Šī paša likuma 83. pantā paredzēts:

"Daļējs vai pilnīgs atbrīvojums no pašlaik spēkā esošajos noteikumos paredzētā īpašā akcīzes nodokļa transportlīdzekļiem, kuri ir galīgi ievesti no trešām valstīm, saskaņā ar tiem pašiem noteikumiem un nosacījumiem ir piemērojams arī 75. pantā minētajiem transportlīdzekļiem."

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

22 Alevizoss, Grieķijas gaisa spēku virsnieks, ar Grieķijas aizsardzības ministra dekrētu no 1995. gada 12. jūlija līdz 1995. gada 8. augustam tika nosūtīts uz Apvienoto

bruņoto spēku Dienvideiropā reģionālo štābu, kas atradās Neapolē (Itālija), kur tas dienēja Ziemeļatlantijas Līguma organizācijas (NATO) ietvaros. Alevizosa dzīvesbiedres un divu bērnu pārvākšanās, sedzot tās izdevumus, tika apstiprināta ar Gaisa spēku ģenerālmajora lēmumu.

23 Šajā amatā paredzētajam dienesta laikam beidzoties, Grieķijas Republikas ģenerālkonsuls Neapolē Alevizosam un viņa ģimenes locekļiem izdeva atļauju atgriezties Grieķijā, kurā Alevizoss tika klasificēts kā persona, uz kuru attiecas Rīkojuma D.245/11 8. nodaļa.

24 Šai atļaujai bija pievienota ieinteresētās personas deklarācija, saskaņā ar kuru tas vēlējās ievest Grieķijā privātai lietošanai paredzētu "Mercedes" markas E 200 modeļa automašīnu (ražotu 1996. gadā), kura bija pirkta Vācijā 1996. gada 17. decembrī un par kuras īpašnieku tas bija kļuvis tā paša gada 23. decembrī.

25 Atgriežoties Grieķijā, Alevizoss *Eleusina* [Eleusīna] muitas iestādē iesniedza deklarāciju par šīs automašīnas pārvešanu.

26 Ar 1997. gada 28. augusta lēmumu minētā muitas iestāde Alevizosam, pamatojoties uz Likuma 2459/1997 6. panta 13. punktu, ņemot vērā tobrīd spēkā esošā Likuma 1882/1990 37. pantā paredzētos koeficientus, aprēķināja summu GRD 4 136 413 apmērā kā akcīzes nodokli saskaņā ar 75. pantu Likumā 2127/1993. Ar šo pašu lēmumu, piemērodama Likuma 2367/1953 15. panta 7. punktu, tā kā īpašo reģistrācijas nodokli ieinteresētajai personai aprēķināja summu GRD 1 470 775 apmērā.

27 Samaksājis viņam aprēķinātās summas — kā akcīzes nodokli, tā arī īpašo reģistrācijas nodokli (turpmāk tekstā — "pamata prāvā apskatītie nodokļi"), Alevizoss pret 1997. gada 28. augusta lēmumu iesniedza sūdzību *Dioikitiko Protodikeio Athinon* (Atēnu Pirmās instances administratīvā tiesa), kura daļēji grozīja lēmumu, palielinādama to procentu likmi, kas atrēķināmi automašīnas parastās nolietošanās dēļ.

28 Alevizoss šo spriedumu pārsūdzēja *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atēnu Administratīvā apelācijas tiesa).

29 Pēdējā, apstiprinādama pirmās instances tiesas spriedumu, norādīja, ka Alevizosa uzturēšanās Neapolē bija saistīta ar noteikta ilguma dienesta laiku un ka dienesta laikā NATO šajā pilsētā viņa pastāvīgā dzīvesvieta Direktīvas 83/183 6. panta

1. punkta un Rīkojuma D.245/11 2. panta izpratnē saglabājās Grieķijā, kur bija viņa personīgo un profesionālo interešu centrs, neņemot vērā, ka viņa ģimenes locekļi bija pie viņa Itālijā.

30 *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atēnu Administratīvā apelācijas tiesa) tādēļ nosprieda, ka Alevizosa lieta atbilst nevis Rīkojuma D.245/11 3. pantam, bet gan šī paša rīkojuma 25. panta 1. un 2. punktam un Likuma 2459/1997 6. panta 13. punktam, ar ko no 1997. gada 1. janvāra minētā 25. panta noteikumi tiek atcelti.

31 Alevizoss iesniedzējtiesā cēla kasācijas sūdzību pret Atēnu Administratīvās apelācijas tiesas spriedumu.

32 Ņemot vērā iepriekš minēto, šaubīdamās par to, kā interpretējams jēdziens "pastāvīgā dzīvesvieta" Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkta izpratnē, *Symvoulio tis Epikrateias* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai uz ierēdņiem un bruņoto spēku, sabiedriskās drošības spēku un ostas policijas virsniekiem, apakšvirsniekiem un kareivjiem, tāpat kā uz citiem darbiniekiem

attiecas Padomes Direktīvas 83/183/EEK 6. panta normas un vai viņi var iegūt "pastāvīgo dzīvesvietu" citā valstī, kur viņi ir dzīvojuši vismaz 185 dienas kalendārā gada laikā, noteiktu laika periodu pildot dienesta uzdevumus, vai arī viņu pastāvīgā dzīvesvieta ir Grieķijā arī laikā, kad viņi norīkoti uz citu valsti, neatkarīgi no tā, vai viņi savas personīgās un profesionālās saiknes ir pārcēluši uz šo otro valsti?"

Par prejudiciālo jautājumu

33 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalsts ierēdņiem, bruņotajos spēkos, sabiedriskās drošības spēkos vai ostas policijā dienošajām personām, kuras kopā ar saviem ģimenes locekļiem citā dalībvalstī uzturas vismaz 185 dienas gadā, lai šajā valstī noteiktu laiku veiktu savus dienesta pienākumus, pastāvīgā dzīvesvieta minētā 6. panta 1. punkta izpratnē ir šajā dalībvalstī vai, tieši pretēji, tā turpina atrasties pirmajā dalībvalstī.

34 Pirms tiek atbildēts uz šo jautājumu, ir jāpārbauda, vai Direktīva 83/183 ir piemērojama pamata lietā.

Par Direktīvas 83/183 piemērojamību

35 Pirmkārt, attiecībā uz Direktīvas 83/183 piemērojamību ir jāpārbauda Grieķijas valdības argumenti, saskaņā ar kuriem šīs direktīvas noteikumi par akcīzi saskaņā ar

Direktīvu 92/12 laikā, kad Alevizoss savu automašīnu pārveda no Itālijas uz Grieķiju, vairs nebija piemērojami.

36 Šajā sakarā jāatgādina, ka Direktīvas 92/12 3. panta 1. punktā šīs direktīvas piemērošanas joma ir noteikta attiecībā uz trim izsmeļoši uzskaitītām preču kategorijām, kuras saskaņā ar direktīvas trešo apsvērumu atbilst "visās dalībvalstīs" ar akcīzes nodokli apliekamajām precēm. Šajā uzskaitījumā neietilpst automašīnas, kuras tādējādi no šīs direktīvas piemērošanas jomas ir izslēgtas.

37 Kā to norādījusi arī ģenerāladvokāte savu secinājumu 33. un 34. punktā, īpaši tiesiskās drošības dēļ nav pieļaujams, ka vienai Direktīvas 92/12 normai, proti, 23. panta 3. punktam, bez konkrētas un skaidras likumdevēja norādes tiek piešķirta plašāka piemērošanas joma nekā tā, kas direktīvai noteikta vispārīgi tās 3. panta 1. punktā.

38 Turklāt, tā kā attiecībā uz Direktīvas 92/12 3. panta 1. punktā minētajām precēm ar to veiktā saskaņošana — it īpaši par vienveidīgu akcīzes nodokļa piemērošanu Kopienā, lai nodrošinātu iekšējā tirgus izveidi un darbību (skat. šīs direktīvas ceturto apsvērumu; skat. arī 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-296/95 *EMU Tabac* u.c., *Recueil*, I-1605. lpp., 22. punkts; 2001. gada 5. aprīļa spriedumu lietā C-325/99 *Van de Water*, *Recueil*, I-2729. lpp., 39. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā

C-240/01 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-4733. lpp., 36. punkts), — ļauj izvairīties no dubultas aplikšanas ar nodokļiem dalībvalstu attiecībās un tādējādi Direktīvas 83/183 noteikumu par atbrīvojumiem no akcīzes nodokļiem piemērošana šīm precēm kļūst lieka (skat. Direktīvas 92/12 divdesmito apsvērumu), attiecībā uz pārējām precēm tas ir citādi.

39 Gadījumā, kad attiecībā uz Direktīvas 92/12 3. panta 1. punktā minētajām precēm nepastāv saskaņošanas pasākums, kas būtu pielīdzināms ar šo direktīvu ieviestajiem, pārējās preces ir pakļautas dubultas aplikšanas ar nodokļiem riskam Kopienas iekšējā tirgū, kā to norādījusi arī ģenerāladvokāte savu secinājumu 37. punktā. Ņemot vērā iekšējā tirgus darbības mērķi, šāds risks attaisno to, ka šīm precēm turpina piemērot Direktīvas 83/183 noteikumu par atbrīvojumiem no nodokļiem.

40 No tā izriet, ka Direktīvas 92/12 23. panta 3. punkts, saskaņā ar kuru Direktīvas 83/183 noteikumi par akcīzes nodokli zaudē spēku 1992. gada 31. decembrī, ir piemērojams tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas tikai uz trim Direktīvas 92/12 3. panta 1. punktā uzskaitītajām preču kategorijām. Tādējādi minētie noteikumi paliek spēkā pēc šī datuma attiecībā uz citām precēm — tādām kā motorizētie transportlīdzekļi, kuras neietilpst Direktīvas 92/12 piemērošanas jomā.

41 Otrkārt, attiecībā uz Direktīvas 83/183 piemērojamību personām ir svarīgi pārliecināties, vai — kā uzskata Grieķijas valdība — tajā ir paredzēta tikai tāda preču ievešana, ko veic darba ņēmēji EKL 39. panta izpratnē, izņemot valsts pārvaldes dienestā strādājošos, kāds ir Alevizoss.

42 Šajā sakarā uzreiz jāatgādina, ka Direktīva 83/183 tika pieņemta, pamatojoties uz EK līguma 99. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 93. pants). Ar šo normu Eiropas Kopienu Padomei tiek ļauts veikt valsts tiesību aktu, tostarp arī tiesību aktu par akcīzes nodokļiem, saskaņošanu tiktāl, ciktāl šī saskaņošana ir nepieciešama, lai nodrošinātu iekšējā tirgus izveidi un darbību (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Vācija, 35. punkts).

43 Direktīvas 83/183 pirmo un otro apsvērumu lasot kopā ar tās 1. un 2. pantu, no tiem izriet, ka šī direktīva tikusi pieņemta par labu "indivīdiem", lai uzlabotu "personu" brīvu pārvietošanos Kopienā un tādējādi arī stiprinātu piederību tai, un ka tās mērķis ir atvieglot personīgai lietošanai paredzētu preču ievešanu, kas definētas kā "lietas, ko attiecīgās personas izmanto personīgām vajadzībām vai savas mājsaimniecības vajadzībām".

44 Tādēļ Direktīvas 83/183 piemērojamība personām nav ierobežojama tikai ar darba ņēmējiem EKL 39. panta izpratnē un no to vidus nedrīkst izslēgt arī tādus, kas ir nodarbināti dalībvalsts [valsts] pārvaldē.

45 No tā izriet, ka tāda situācija, kādā atrodas Alevizoss, ietilpst Direktīvas 83/183 piemērojamības attiecībā uz personām jomā.

46 Treškārt, ir jāpārbauda Direktīvas 83/183 materiāltiesiskā piemērojamība pamata prāvā apskatītajiem nodokļiem.

47 Saskaņā ar Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktu šajā normā paredzētais atbrīvojums attiecas it īpaši uz "apgrozījuma nodokļiem, akcīzes nodokļiem un citiem patēriņa nodokļiem, kurus parasti piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no citas dalībvalsts".

48 Izskatāmajā lietā viens no nodokļiem saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesībām ir "akcīzes" nodoklis (skat. šī sprieduma 26. punktu) un tādēļ parasti ietilpst arī Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomā. Tādēļ nodokļa nosaukums valsts tiesībās kā tāds nav izšķirošais (skat. 2004. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-365/02 *Lindfors*, Krājums, I-7183. lpp., 24. punkts), un iesniedzējtiesai tomēr ir jāpārbauda, vai šo nodokli var uzlikt par personīgai lietošanai paredzētas automašīnas ievešanu Grieķijā no citas dalībvalsts, kā to prasa minētais 1. panta 1. punkts.

49 Attiecībā uz īpašo reģistrācijas nodokli, kas arī tika aprēķināts ieinteresētajai personai (skat. šī sprieduma 26. punktu), ir jāatgādina, ka, ņemot vērā Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai attiecīgo nodokli varētu iekļaut Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomā, tam saskaņā ar valsts tiesībām ir jāatbilst nodoklim, kas saistīts ar ievešanu kā tādu. Turpretim, ja saskaņā ar valsts tiesībām, kas reglamentē attiecīgo nodokli, darījums, par kuru jāmaksā nodoklis, nav ievešana, kā, piemēram, pirmā reģistrācija vai automašīnas lietošana valsts teritorijā, tad minētais nodoklis neietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punkta piemērošanas jomā (skat. 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-387/01 *Weigel, Recueil*, I-4981. lpp., 47. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindfors*, 26. punkts, un 2005. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-138/04 Komisija/Dānija, Krājumā nav publicēts, 13. punkts).

50 Tā kā Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav nekādas norādes par darījumu, par kuru uzliekams īpašais reģistrācijas nodoklis, kas apskatāms pamata lietā, tad iesniedzējtiesai pašai ir jāveic vajadzīgās pārbaudes, ņemot vērā iepriekšējā punktā minēto judikatūru un pamatojoties uz atbilstošajām valsts tiesību normām.

51 No iepriekš minētā izriet, ka tādi akcīzes nodokļi kā pamata lietā apskatītie ietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma no nodokļiem piemērošanas jomā, ja (kas jāpārbauda iesniedzējtiesai) tie parasti tiek uzlikti par personīgai lietošanai paredzētas automašīnas galīgu ievešanu no citas dalībvalsts, ko veic privātpersona. Arī uz tādu īpašo papildu reģistrācijas nodokli kā pamata prāvā apskatītais attiecas minētais 1. panta 1. punkts, ja tas ir saistīts ar automašīnas ievešanu kā tādu, kas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

52 Ja izrādās, ka pamata prāvā apskatītie nodokļi ietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomā, rodas jautājums arī par šīs direktīvas 6. panta 1. punkta interpretāciju.

Par Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkta interpretāciju

53 Šajā sakarā ir svarīgi, pirmkārt, atgādināt, ka Direktīvas 83/183 mērķis, kuru ievērojot, ir jāatbild uz uzdoto jautājumu, saskaņā ar tās apsvērumiem ir personu brīvas pārvietošanās Kopienā nodrošināšana. Lai izveidotu iekšējam tirgum atbilstošus apstākļus, ir nepieciešama ar nodokļiem saistītu šķēršļu novēršana attiecībā uz personīgai lietošanai paredzētu priekšmetu ievešanu no vienas dalībvalsts citā (skat. pēc analoģijas 2001. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-262/99, *Louloudakis*, *Recueil*, I-5547. lpp., 58. punkts).

54 Otrkārt, attiecībā uz Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvas 83/182/EEK par nodokļu atbrīvojumiem, ko Kopienā piemēro dažu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai no vienas dalībvalsts citā (OV L 105, 59. lpp.), 7. pantu, kurā pastāvīgā dzīvesvieta ir definēta tādiem pašiem vārdiem kā Direktīvas 83/183 6. pantā, Tiesa jau ir atzinusi, ka kritēriji šī jēdziena noteikšanai paredz kā personas profesionālo un personīgo saikni ar noteiktu vietu, tā arī šīs saiknes ilgumu un ka līdz ar to šie kritēriji ir jāizskata kumulatīvi (skat. 1991. gada 23. aprīļa spriedumu lietā C-297/89

Ryborg, *Recueil*, I-1943. lpp., 19. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Louloudakis*, 51. punkts).

55 Par pastāvīgo dzīvesvietu ir uzskatāma vieta, kurā ieinteresētā persona ir nodibinājusi savu interešu pastāvīgo centru (skat. pēc analoģijas iepriekš minētos spriedumus lietās *Ryborg*, 19. punkts, un *Louloudakis*, 51. punkts).

56 Pastāvīguma kritērijs ir saistīts ar nosacījumu, ka ieinteresētajai personai ir jāpaliek attiecīgajā vietā vismaz 185 dienas kalendārā gada laikā. Pamata prāvā, kurā saskaņā ar iesniedzējtiesas konstatēto šis nosacījums ir izpildīts, Alevizosa noteiktais dienesta laiks NATO Itālijā tomēr neizslēdz, ka attiecīgajā laika posmā viņa pastāvīgā dzīvesvieta bija šajā dalībvalstī.

57 Lai noteiktu pastāvīgo dzīvesvietu, kas ir attiecīgās personas interešu pastāvīgais centrs, ir jāņem vērā visi atbilstošie fakti (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ryborg*, 20. punkts), proti, it īpaši personas un viņas ģimenes locekļu fiziskā klātbūtne, mājvietas esamība, vieta, kurā tiek skoloti bērni, profesionālo pienākumu veikšanas vieta, īpašuma interešu atrašanās vieta, vieta, ar kuru saista administratīvās saiknes ar valsts pārvaldes un sociālajām iestādēm, jo šie elementi atspoguļo personas vēlmi piešķirt stabilitāti vietai, uz kuru tas nosūtīts darbā, dēļ turpinātības, kas izriet no pieraduma dzīvot šai vietā un normālas sociālo un profesionālo attiecību norises (iepriekš minētais spriedums lietā *Louloudakis*, 55. punkts).

58 Jāpiebilst, ka, ja saskaņā ar Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkta otro daļu mācību iestādes apmeklēšana nenozīmē pastāvīgās dzīvesvietas maiņu, ja tas attiecas uz ieinteresēto personu pašu, bet ja to apskata ģimenes kontekstā, tas var nozīmēt šo maiņu, ja, kā to norādīja arī Alevizoss savos rakstveida apsvērumos, tas attiecas uz viņa bērniem (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Louloudakis*, 56. punkts).

59 Attiecībā uz Grieķijas valdības argumentu, saskaņā ar ko Alevizoss konkrētajā gadījumā sava dienesta laikā NATO Itālijā saglabāja profesionālās saiknes ar Grieķijas valsts pārvaldi, kā arī savu sociālo un fiskālo piesaisti Grieķijai, ir jānorāda, ka, pirmkārt, šis apstāklis neatspēko faktu, ka minētajā laikposmā ieinteresētā persona veica savas profesionālās darbības Itālijā, kur atradās viņa profesionālo saikņu centrs; gluži kā to savu secinājumu 66. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte.

60 Otrkārt, no Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkta otrās daļas izriet, ka saskaņā ar šo normu personīgās saiknes prevalē gadījumā, kad ieinteresētajai personai nav personīgu un profesionālu saikņu, kas būtu koncentrētas tikai vienā dalībvalstī (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Louloudakis*, 52. punkts).

61 Arī Direktīvas 83/183 6. panta 1. punktā ir paredzēts, ka ir jāņem vērā profesionālās un personīgās saiknes ar konkrēto vietu, un tas jāinterpretē tādējādi, ka, gadījumā, ja profesionālo un personīgo saikņu vispārīgs novērtējums nav pietiekams, lai noteiktu attiecīgās personas pastāvīgo interešu centru, tad, lai to izdarītu, priekšroka ir piešķirama personīgajām saiknēm (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Louloudakis*, 53. punkts).

62 No iepriekš minētā izriet, ka Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalsts ierēdņiem un bruņotajos spēkos, sabiedriskās drošības spēkos un ostas policijā dienošajiem, kuri kopā ar saviem ģimenes locekļiem citā dalībvalstī uzturas vismaz 185 dienas gadā, lai šajā valstī noteiktu laiku veiktu savus dienesta pienākumus, pastāvīgā dzīvesvieta šajā laika posmā minētā 6. panta 1. punkta izpratnē ir šajā otrā dalībvalstī.

Par EKL 18. un 39. pantu

63 Tiesas sēdē Eiropas Kopienu Komisija norādīja, ka pamata lietu var pārbaudīt, ņemot vērā arī EKL 18. un 39. pantu.

64 Šajā sakarā jāatgādina: pat ja formāli iesniedzējtiesa savu jautājumu ir ierobežojusi ar Direktīvas 83/183 6. panta interpretāciju, šāds apstāklis nav šķērslis tam, ka Tiesa sniedz valsts tiesai Kopienu tiesību interpretāciju, kas tai var būt noderīga, izspriežot iztiesājamo prāvu, neatkarīgi no tā, vai šī tiesa savu jautājumu formulējumā uz tām atsaukusies (skat. 1990. gada 12. decembra spriedumu lietā C-241/89 *SARPP*, *Recueil*, I-4695. lpp., 8. punkts; 1999. gada 4. marta spriedumu lietā C-87/97 *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, *Recueil*, I-1301. lpp., 16. punkts, un iepriekš minētos spriedumus lietās *Weigel*, 44. punkts, un *Lindfors*, 32. punkts).

65 Šajā lietā gadījumā, kad pamata prāvā apskatāmie nodokļi neietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punkta piemērošanas jomā, ir jāpārbauda, kādas sekas šo nodokļu piemērošanai ir attiecībā uz tāda Kopienu pilsoņa kā Alevizoss tiesībām uz brīvu pārvietošanos, kas noteiktas EKL 18. un 39. pantā.

66 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru saistībā ar EKL 18. pantu, kurā vispārējā veidā katram Savienības pilsonim paredzētas tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, īpašs izteikums ir atrodams EKL 39. pantā, kas attiecas uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos (skat. 2002. gada 26. novembra spriedumu lietā C-100/01 *Oteiza Olazabal*, *Recueil*, I-10981. lpp., 26. punkts, un 2006. gada 9. novembra spriedumu lietā C-520/04 *Turpeinen*, Krājums, I-10685. lpp., 13. punkts). Šādos apstākļos vispirms ir jānoskaidro, vai pamata lietai ir piemērojams EKL 39. pants.

67 Šajā sakarā jānorāda, ka jēdziens "darba ņēmējs" EKL 39. panta izpratnē ir piemērojams visā Kopienā un to nevar interpretēt sašaurināti. Par "darba ņēmēju" ir uzskatāma ikviena persona, kam ir reāla un efektīva nodarbošanās, izslēdzot nodarbošanos, kas ir tik ierobežota, ka tā ir tikai margināla un papildu rakstura. Saskaņā ar Tiesas judikatūru darba attiecību raksturīgā pazīme ir apstāklis, ka persona noteiktu laiku par labu citam un viņa vadībā sniedz pakalpojumus, par kuriem viņa saņem darba samaksu (skat. 1986. gada 3. jūlija spriedumu lietā 66/85 *Lawrie-Blum*, *Recueil*, 2121. lpp., 16. un 17. punkts; 2004. gada 23. marta spriedumu lietā C-138/02 *Collins*, *Recueil*, I-2703. lpp., 26. punkts, un 2004. gada 7. septembra spriedumu lietā C-456/02 *Trojani*, Krājums, I-7573. lpp., 15. punkts).

68 Kā izriet arī no pastāvīgās judikatūras, darba attiecību tiesiskais raksturs nav izšķirošais EKL 39. panta piemērošanai (skat. it īpaši 1974. gada 12. februāra spriedumu lietā 152/73 *Sotgiu*, *Recueil*, 153. lpp., 5. punkts; 1989. gada 31. maija spriedumu lietā 344/87 *Bettray*, *Recueil*, 1621. lpp., 16. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Trojani*, 16. punkts). Tam, ka darba ņēmējs ir nodarbināts kā ierēdnis vai arī ka viņa darba attiecības ietilpst publisko, nevis privāto tiesību sfērā, šajā sakarā nav nozīmes (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sotgiu*, 5. punkts).

69 Turklāt, arī piekrītot, ka Alevizosa ieņemtais amats Grieķijas gaisa spēkos pagaidu dienestā NATO varētu ietilpt "nodarbinātības valsts dienestā" jēdzienā EKL 39. panta 4. punkta izpratnē, jo tas ietver tiešu vai netiešu dalību valsts varas īstenošanā un pienākumus, kuru mērķis ir vispārējo valsts un citu publisko struktūru interešu aizsardzība (šajā sakarā skat. 1980. gada 17. decembra spriedumu lietā 149/79 Komisija/Beļģija, *Recueil*, 3881. lpp., 10. punkts; 1996. gada 2. jūlija spriedumu lietā C-290/94 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-3285. lpp., 2. punkts, un 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-47/02 *Anker* u.c., *Recueil*, I-10447. lpp., 58. punkts), ir jāatgādina, ka, ņemot vērā darba ņēmēju brīvas pārvietošanās Kopienā principa būtisko lomu EK līguma sistēmā, šajā punktā paredzētās atkāpes nav piemērojamas plašāk par mērķi, kādam šī izņēmuma norma ir tikusi ieviesta (iepriekš minētais spriedums lietā *Sotgiu*, 4. punkts).

70 Šis mērķis ir sniegt dalībvalstīm iespēju ierobežot citu valstu pilsoņiem piekļuvi noteiktiem amatiem valsts pārvaldē (iepriekš minētais spriedums lietā *Sotgiu*, 4. punkts), kuru ieņemšanai ir nepieciešams, lai šī amata ieņēmējam būtu īpaša lojalitātes saikne ar šo valsti, kā arī pienākumi un tiesības, kas ir pilsonības pamatā

(skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Beļģija, 10. punkts). EKL 39. panta 4. punkts turpretim nevar darba ņēmējam, kas reiz jau pieņemts darbā dalībvalsts valsts pārvaldes dienestā, liegt piemērot minētā 39. panta 1.–3. punkta noteikumus (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Sotgiu*, 4. punkts).

71 Turklāt nekas lietas materiālos nenorāda, ka pamata lietā apskatīto nodokļu uzlikšana būtu saistīta ar Alevizosa Grieķijas gaisa spēku virsnieka statusu. Minētie nodokļi viņam ir uzlikti kā personai, kas maina dzīvesvietu no vienas dalībvalsts uz citu.

72 Attiecībā uz Alevizosa norīkojumu uz noteiktu laiku darbā NATO ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras vienlīdz izriet, ka Kopienu pilsonis, kas strādā dalībvalstī, kura nav viņa izcelsmes dalībvalsts, nezaudē "darba ņēmēja" statusu EKL 39. panta 1. punkta izpratnē tikai tādēļ, ka viņš strādā starptautiskā organizācijā (skat. it īpaši 1989. gada 15. marta spriedumu apvienotajās lietās 389/87 un 390/87 *Echternach* un *Moritz*, *Recueil*, 723. lpp., 11. un 15. punkts; 2003. gada 13. novembra spriedumu lietā C-209/01 *Schilling* un *Fleck-Schilling*, *Recueil*, I-13389. lpp., 28. punkts; 2004. gada 16. decembra spriedumu lietā C-293/03 *My*, Krājums, I-12013. lpp., 37. punkts, un 2006. gada 16. februāra spriedumu lietā C-185/04 *Öberg*, Krājums, I-1453. lpp., 12. punkts).

73 Līdz ar to darba ņēmējam, kurš ir kādas dalībvalsts pilsonis, kā Alevizoss, nevar liegt baudīt tiesības un aizsardzību, ko viņam sniedz EKL 39. pants (iepriekš minētais spriedums lietā *Öberg*, 13. punkts).

74 Turklāt no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka visu Līguma noteikumu par personu brīvu pārvietošanos mērķis ir Kopienu pilsoņiem atvieglot jebkāda veida profesionālo darbību veikšanu Kopienas teritorijā (skat. it īpaši 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 94. punkts; 1999. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-18/95 *Terhoeve*, *Recueil*, I-345. lpp., 37. punkts; 2000. gada 27. janvāra spriedumu lietā C-190/98 *Graf*, *Recueil*, I-493. lpp., 21. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Weigel*, 52. punkts).

75 Pamata prāvā apskatīto nodokļu uzlikšanas sekas varētu būt tādas, ka tādējādi ieinteresētajai personai atgriešanās savā izcelsmes dalībvalstī varētu likties mazāk vilinoša, ja darba ņēmējiem, kuri izmantojuši savas tiesības brīvi pārvietoties, pamatojoties uz minētās valsts tiesību aktiem, atgriešanās šajā dalībvalstī pēc profesionālu pienākumu veikšanas citā dalībvalstī saistās ar nelabvēlīgām sekām nodokļu jomā. Šādas sekas var arī dalībvalsts pilsoni atturēt doties veikt darbības citā dalībvalstī un izmantot savu pārvietošanās brīvību (šajā sakarā skat. 1992. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-370/90 *Singh*, *Recueil*, I-4265. lpp., 19. un 23. punkts, kā arī 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-224/98 *D'Hoop*, *Recueil*, I-6191. lpp., 31. punkts).

76 EK līgums Savienības pilsoņiem negarantē, ka viņu darbības pārcelšana uz citu dalībvalsti no tās, kurā tie dzīvojuši pirms tam, ir neitrāla attiecībā uz nodokļiem. Ievērojot attiecīgajā nozarē esošās atšķirības dalībvalsts tiesību aktos, šāda veida pārcelšanās atkarībā no gadījuma darba ņēmējam var būt vairāk vai mazāk izdevīga netiešas aplikšanas ar nodokli kontekstā. No tā izriet, ka principā iespējamais trūkums salīdzinājumā ar situāciju, kādā pilsonis īsteno savu darbību pirms paredzamās pārcelšanās, nav pretrunā ar EKL 39. pantu ar nosacījumu, ka ar attiecīgajiem tiesību aktiem šim pilsonim netiek radīta mazāk labvēlīga situācija nekā tiem, kam jau iepriekš šāda veida nodoklis ir ticis piemērots (skat. iepriekš minētos spriedumus lietās *Weigel*, 55. punkts, un *Lindfors*, 34. punkts).

77 Šādos apstākļos pamata lietā apskatīto nodokļu atbilstīgums EKL 39. pantam it īpaši ir atkarīgs no šo nodokļu apmēra un to uzlikšanas gadījumiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Dānija, 16. punkts).

78 Šajā gadījumā iesniedzējtiesai ir pienākums pārbaudīt, vai valsts normas par pamata lietā apskatāmajiem nodokļiem ir pamatotas ar objektīviem kritērijiem un it īpaši — vai tās, ņemot vērā automašīnas, kuras [ievešana] tiek aplikta ar nodokļiem, patieso vērtību (šajā sakarā skat. 1990. gada 11. decembra spriedumu lietā C-47/88 Komisija/Dānija, *Recueil*, I-4509. lpp., 19.–22. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Weigel*, 70. punkts, un 2006. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-290/05 un C-333/05 *Nádasdi* un *Németh*, Krājums, I-10115. lpp., 47. un 51.–57. punkts), neizraisa situāciju, ka Alevizoss nonāk mazāk izdevīgā situācijā nekā darba ņēmējs, kurš pastāvīgi uzturas Grieķijā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lindfors*, 35. punkts).

79 Ja iesniedzējtiesa konstatēs, ka pastāv šāda mazāk labvēlīga situācija, tai ir jāuzņemas izvērtēt, vai šī atšķirība attieksmē ir attaisnojama ar objektīviem apsvērumiem, kas nav atkarīgi no attiecīgo personu dzīvesvietas, un vai tā ir samērīga ar leģitīmo mērķi, ko cenšas sasniegt ar valsts tiesību palīdzību (skat. iepriekš minētos spriedumus lietās *D'Hoop*, 36. punkts, un *Lindfors*, 35. punkts).

80 Tā kā pamata lieta var ietilpt EKL 39. panta piemērošanas jomā, nav jālemj par EKL 18. panta interpretāciju (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Oteiza Olazabal*, 26. punkts).

81 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild šādi:

— Tādi akcīzes nodokļi kā pamata lietā apskatītie ietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomā, ja (kas jāpārbauda iesniedzējtiesai) tie parasti tiek uzlikti par personīgai lietošanai paredzētas automašīnas galīgu ievešanu no citas dalībvalsts, ko veic privātpersona. Arī uz

šādu īpašo papildu reģistrācijas nodokli kā pamata prāvā apskatītais attiecas minētais 1. panta 1. punkts, ja tas ir saistīts ar automašīnas ievešanu kā tādu, kas arī jāpārbauda iesniedzējtiesai.

— Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalsts ierēdņiem un bruņotajos spēkos, sabiedriskās drošības spēkos un ostas policijā dienošajiem, kuri kopā ar saviem ģimenes locekļiem citā dalībvalstī uzturas vismaz 185 dienas gadā, lai šajā valstī noteiktu laiku veiktu savus dienesta pienākumus, pastāvīgā dzīvesvieta šajā laika posmā minētā 6. panta 1. punkta izpratnē ir šajā citā dalībvalstī.

— Ja pēc iesniedzējtiesas veiktās pārbaudes izrādās, ka pamata lietā apskatītie nodokļi neietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomā, šai tiesai, ņemot vērā no EKL 39. panta izrietošās prasības, ir jāpārbauda, vai valsts tiesību akti par šiem nodokļiem attiecībā uz tiem garantē, ka persona, mainot savu dzīvesvietu un ievedot savā izcelsmes dalībvalstī automašīnu, netiek nostādīta mazāk izdevīgā situācijā nekā tā, kādā atrodas personas, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir bijusi šajā dalībvalstī, un, vajadzības gadījumā, vai šāda atšķirīga attieksme ir pamatota ar objektīviem apsvērumiem neatkarīgi no attiecīgās personas dzīvesvietas, un vai šie apsvērumi ir samērīgi attiecībā pret valsts tiesību mērķi.

Par tiesāšanās izdevumiem

82 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Tādi akcīzes nodokļi kā pamata lietā apskatītie ietilpst 1. panta 1. punktā Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvā 83/183/EEK par atbrīvojumiem no nodokļiem, ko piemēro privātpersonu personīgo lietu galīgai ievešanai no dalībvalsts, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1989. gada 23. novembra Direktīvu 89/604/EEK, paredzētā atbrīvojuma no nodokļiem piemērošanas jomā, ja (kas jāpārbauda iesniedzējtiesai) tie parasti tiek uzlikti par personīgai lietošanai paredzētas automašīnas galīgu ievešanu no citas dalībvalsts, ko veic privātpersona. Arī uz tādu īpašo papildu reģistrācijas nodokli kā pamata prāvā apskatītais attiecas minētais 1. panta 1. punkts, ja tas ir saistīts ar automašīnas ievešanu kā tādu, kas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Direktīvas 83/183 6. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalsts ierēdņiem un bruņotajos spēkos, sabiedriskās drošības spēkos un ostas policijā dienošajiem, kuri kopā ar saviem ģimenes locekļiem citā dalībvalstī uzturas vismaz 185 dienas gadā, lai šajā valstī noteiktu laiku veiktu savus dienesta pienākumus, pastāvīgā dzīvesvieta šajā laika posmā minētā 6. panta 1. punkta izpratnē ir šajā citā dalībvalstī.

Ja pēc iesniedzējtiesas veiktās pārbaudes izrādās, ka pamata lietā apskatītie nodokļi neietilpst Direktīvas 83/183 1. panta 1. punktā paredzētā atbrīvojuma piemērošanas jomā, šai tiesai, ņemot vērā no EKL 39. panta izrietošās prasības, ir jāpārbauda, vai valsts tiesību akti par šiem nodokļiem attiecībā uz tiem garantē, ka persona, mainot savu dzīvesvietu un ievedot savā izcelsmes dalībvalstī automašīnu, netiek nostādīta mazāk izdevīgā situācijā nekā tā, kādā atrodas personas, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir bijusi šajā dalībvalstī, un, attiecīgā gadījumā, vai šāda atšķirīga attieksme ir pamatota ar objektīviem un neatkarīgiem apsvērumiem par attiecīgo personu dzīvesvietu, un vai šie apsvērumi ir samērīgi attiecībā pret valsts tiesību mērķi.

[Paraksti]